

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 257. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm7358/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Men en stor Hob havde anbragt en kunstig Tid ligesom paa et Alter, hvor de stode og bødte sig for. Det forunderlige var, at Buen paa dette Alter havde snart en, snart en anden Farve. Og denne Afsærling syntes og at være beregnet paa Lidelighed for den nyhedslystne Hob, som lod sig henrive i letfindig Beundring over disse Forandringer; men af Buen opgik tillige en stem Dunst, der gjorde dens Tilbedere dorkke og søvnagtige, saa at de siden slet ikke kunde taale eller lide at see paa det store Lys.

Jeg spurgte den Gamle om denne forunderlige Tid, der havde disse mange Farver, og udgav disse stemme Dunster, som dens Tilbedere aldeles ikke vilde eller ikke kunde mærke, men som forvirede disse Mennesker, saa at de tabte al Lyst og ligesom havde ingen Kraft til at see ved Lyset paa Alteret? Han svarede: Lys! — Dette er den mægtige Tidsaand, som Alle hylte med, beruses af, blændes ved, bejuble hinanden for; og som Ingen maae driste sig til at prøve eller randsage efter fornuftige Grunde, men som Alle skulle antage efter de for enhver Periode gjældende Fornuftgrunde, og blindt hen følge uden Modsigelse. Ja! med yderste Strænghed paaafdrer Fornufttroen Blindhed, uden hvilken den aldrig formaar at holde sig.

R

Saaledes, sagde jeg til den Gamle, kan det komme til at træffe ind, hvad der staaer: naar en Blind leder en anden Blind, saa — men i det Samme begyndte atter Choralen fra Alteret: "Sover I? hvor kan I sove!"

Nu først blev jeg vaer, at Mange af Menigheden havde listet dem bort, og vare komne ind i Labyrinthen, hvor de havde fordeelt dem iblandt Hoben, og vandrede omkring. Og imedens jeg stod og forundrede mig derover, mærkede jeg, at der atter var en nye Skare af Ankommende, som havde indfundet dem i Labyrinthen.

Disse syntes at ville udmærke sig ved en Slags Gravitet i Ansigt. Nogle havde lange Kapper paa, hvilke de hængte snart til den ene, snart til den anden Side, eftersom Conjunctionerne dreiede sig.

De fælle bare Noget i Haanden, som en Kugle, der var hvid paa den ene og sort paa den anden Halvdeel. De vidste med saadan Kløgt og Behændighed at vende og dreie disse Kugler, saa man ei ret kunde skjælné, hvad enten de vare hvide eller sorte. Og derfor vendte de sig alle bort fra det store Lys, at Ingen skulde formærke deres Kunstgreb. En kom nu og spurgte den Gamle: ere disse maafee Sophister, Politikere, eller Slige saabanne?

